

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΕΝΟΣ ΗΡΩΑ

ΤΟΥ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΗ

Τρεις ώρες χτυπούσε ο άγιος άρματολός του Ρατοβγιού Δήμο Μπλακιάς, την εξώθυρα τού σπιτιού του στη Σκουληκαριά, και η εξώθυρα δεν άνοιγε! "Όλο τ'ο χωριό γυροφόριζοντας κι είχε γίνει και τ'ι μορφοίσε να γίνη, άμα τόν άπεικασε από μακριά νάρχεται πρόντησε μέσα στά λόγια, γιά να μ'ην ιδή και να μ'ην άκούση τ'ο Δήμο Μπλακιά, πού ήταν άγιος, σάν γενίτσιος και μαυρός σά δαυλί, όταν θά μάθαινε έκείνα πού είχαν γίνει στο σπίτι του. Τρεις ώρες χτυπούσε ο άγιος Δήμος Μπλακιάς την εξώθυρα τού σπιτιού του κ' η εξώθυρα δεν άνοιγε.

"Ο Δήμος Μπλακιάς χτυπώντας, και μ'η άνοιγοντας η θύρα, άδειασε άπάνω της τ'ο ντουφέκι του, και τις δυό φλωροκαπινομένες πιστόλες, του, κ' ύστερα ρίχτηκε άφορισμένος, απ' τ'ο θυμό, σ' ένα γειτονικό σπίτι, άπαίσε ένα τοσκούρι και γυρίζοντας τήν έκαιε φτύλια και π'ηξε μέσα. Τ'ο σπίτι ήταν έρημο. "Η γυναίκα του κ' η μοναχοθυγάτέρα του Γκόλφρο είχαν γίνει άφαντες! Βγήκε από τ'ο σπίτι τ'ο μεσοχώρι, με τ'ο γαταγάινι από χέρι. Φώναζε με δ'λη του την δύναμη τούς γειτόνους, τόν παπά, τούς προστούς, αλλά καθόλου φωνή! Τ'ο χωριό έκείνη τήν ώρα έρωιαζε με άπαρισμένο χωριό, πού είχε πατήσει κακό θανατικό, κανούκλα η άβλογιά! Τά δόντια του Δήμου Μπλακιά έτριζαν, τ'α χείλια του ήταν κολλημένα από τήν άφρη, τ'ο κορμί του όλο έτρεμε και τ'α μάτια του πετούσαν φωτιές, σάν άστροπελέκια. Τ' είχαν γίνει η γυναίκα του με τ'η μοναχοκόρη του; Τ' είχαν γίνει οι χωριανοί του; Μ'η τούς έπιασαν οι κλέφτες; Μ'η τούς έμισσε όλους ο Πασιός τού Γιαννίνου, και τούς έξοριζε στά μπουτρουμά του κάστρου; Μόνον τ'α σκυλιά, η γάτες, κ' η κόττες βροίκονταν στο χωριό! Τ'ι να είχαν γίνει οι χωριανοί; Τράβησε ίσια πέρα, χωρίς να ξέρη πού πήγαινε. Βρέθηκε μες στο λόγγο. Έκει άγροίκισε πού βροίκονταν. "Έβαλε τ' αυτί του ν' άκουραστή τ'ιποτε κυπροκούδουνα, αλλά τού κακού! "Ηουχία μεγάλη βαίλεινε και στο λόγγο! Έκει πού πήγαινε άσκοπα, μιά νύφη έμπλεζε στο δρόμο του. "Ιδόντας τ'η γυναίκα ο Δήμος Μπλακιάς, ριάστηκε φοβερά-φοβερά σά λαβωμένο λιοντάρι:

— Πού εν' οι χωριανοί μορ'η;
 "Η γυναίκα ξεφώνησε ένα «ά!» κ' έπεσε καταγής ξεφ'η από τ'ο φόβο της, κ' απέθανε!

"Ο Δήμο Μπλακιάς προχώρησε άκόμη π'ρος τ'α μέσα τού λόγγου, σάν άγιριμ, σά στοιχειό, σάν κακό θανατικό, και τ'α κοιλιά στο διάβα του ξεπετούσαν, και έξερυγαν τρομαγμένα, σά να τ'α έσκιαζε γεράκι. Πήγε-πήγε κάμποσο διάστημα, και νά σου λέφτει άπάνω στο διάβα μιά γριά. Ρέκαζε πάλι ο Δήμος, άλλ' η γριά λέφτει στά γόνατα και τόν παρακαλάει:

— Κόψε με μένα μονάχα, κατεπάνε μ' νά γλυτώση τ'ο καυμένο τ'ο χωριό πού δέ φταίει!

— Πο'ν' η γυναίκα μου και η θυγατέρα μου; Ρυάστηκε πάλι ο Δήμος.

— Άπό τόν Θεό να τ'άβρουν, κατεπάνε Δήμο! από τόν Θεό να τ'άβρουν!..

— Πέ μου τ'ι έτρεξε, μπ'η-π'ην σέ κορ'ο!
 — Νά, κατεπάνε μ'! η θυγατέρα σ' σε ντρόπισσε, και τήν πήρε η μάνα της, κ' έγιναν άφαντες! Δέ φταίει τ'ο χωριό, μονάχη της φταίει έκείνη κ' η μάνα της...

— "Η θυγατέρα μου άτιμη! Και κατά πού έκαιμαν; Ρώτησε με γουρλωμένα μάτια ο Δήμο-Μπλακιάς, χτυπώντας κατά γής τ'ο ποδάρι του δυνατά.

— Κανένας δεν ξέρει, κατεπάνε μ' κατά πού έκαιμαν. Έχ' ν μέρες τώρα, πού πήραν τόν όμματιών τους!

"Ακούοντας αυτά τ'α λόγια ο Δήμο-Μπλακιάς, ο φοβερός και τρομερός άρματολός τού Ρατοβγιού, συγκλονίστηκε όλος, κ' έπεσε κατά γής. Λίγη δύναμη τ'όμνεσε άκόμη στά στήθια του όσο να π'η μονάχα στη γριά:

— Και πούδ' άκούστηκε γ' άπατεώνας της;
 — Τ'ο πρωτοπαλληκαριό σου! Τ'ο πρώτο παλληκαριό σου ο Φώτος!..

"Ακούοντας ο Δήμος τ'ι όνομα τού άπατεώνα της θυγατρός του, έβαλε μιά μεγάλη προσπάθεια, σηκώθηκε στα ποδάρια του, ρούπησε από μ'ορσά από τ'η γριά, άφου πρώτα φόρεσε τ'ο ποσι του γυναικίσια, γιά να κρύψη τ'ο πρόσωπό του από τήν έντροπή του.

"Έτρεμε ο ήλιος νά βασιλέψη όταν άπάνησε τ'ο μπουλοτζι του. Τ'ο πρωτοπαλληκαριό του, ο Φώτος, άμα τόν έάνοιξε από μακριά νάρχεται κατ' αυτών τόν τρόπο, κατάλαβε κ' από τ'ο περπάτημά του, κ' από τ'ο κατερασμένο τ'ο ποσι του, ότι ο κατεπάνος του μπήκε στο φριχτό τ'ο μυστικό, πού τόν έδερνε τ'οσες βδομάδες. Μ'ορφοίσε από πολλές νά φ'ρηγ, μ'ορφοίσε και τότε άκόμη νά φ'ρηγ και νά γλυτώση τήν δικιά όεγή του

άμαρμένο πατέρα, αλλά θά τόν κατηγορούσαν ο κόσμος ως δειλό, και άναντρο, και δέν τόκαμε.

Μόλις ο κατεπάνε-Δήμος, έφ'οσε μιά ντουφεκιά τόπο-ντουφεκιά έκνεου τού καιρού-άδειάζει τ'ο ντουφέκι του άπάνω στο πρωτοπαλληκαριό του τ'ο Φώτο.

"Ο Φώτος χωρίς νά πιστή άκόμα άπ' τ'άρματα, φώναζε μ' δ'λη του την δύναμη:

— Μ'η! κατεπάνε-Δήμο γι'ατ' είμαι παιδί σου!

Σ' αυτό τ'ο διάστημα ο Δήμος ξαναγεμίζει τ'ο καρουφύλλι του και ξαναρχίζει:

— Μ'η! κατεπάνε-Δήμο! τού ξαναφώνάει ο Φώτος, γι'ατ' είμαι παιδί σου! Σχ'ωρεσε μ'ας!..

Τρίτη ντουφεκιά, τού Δήμο-Μπλακιά, τού τσακίζει τ'ο ξεβ'η τ'ο χέρι. Με τήν τρίτη ντουφεκιά ο Δήμος ζυγώνεται π'ρος τόν Φώτο, άρχίζει από τ'α πιστόλια του. "Αδειάζει τ'ο ένα, άδειάζει και τ' άλλο. Τόν ξαναπέτυχε τ'ο Φώτο στα πλευρά με τ'η δεύτερη τήν πιστόλια.

— Μ'η, κατεπάνε-Δήμο! ξαναφώνάει πάλι ο Φώτος. Μ'η πατέρα μου... Δέν άρνήθηκα ποτέ να μ'ην πάρω τήν θυγατέρα σου!

"Ο Δήμος είχε πετάξει πλεία τ'ο καρουφύλλι του, τ'α πιστόλια του, γιά να μ'η τόν βαραινούν, κ' έβγαλε τ'ο γαταγάινι του. Λίγα βήματα τούς χωρίζαν πλεία.

— Γιε τής...! φώναζε ο Δήμος. Κάνε τ'ο σταυρό σου, γιά ύστερη πορ'ά!..

"Ο Φώτος βλέποντας από τ'η μιά μεριά τ'ο Δήμο νά τ'όρχεται κατ' άπάνω σά θεριά, σάν όργισμένο σύννεφο, πού σέγνε μέσα του φωτιά κ' άνεμοτάλη, κ' άκούοντας από τήν άλλη, τήν άτιμη βροσιά τής μάννας του, και ούτε έχοντας πλεία καρμιά έλπίδα να τόν κατατείπει να ρίξη κάτω τ'ο φονικό του γαταγάινι, έτσι καθώς ήταν λαβωμένος, και κλονίζονταν νά πέση κάτω σάν άνεμοδαρμένο κυπαρίσι, έσυρε κ' αυτός τ'ο γαταγάινι του, και δέχτηκε τ'ο πρώτο χτύπημα τού Δήμου.

Τά παλληκαρία σ' αυτό άπάνω μ'η γυροφόριζοντας γι'ατ'ι γίνονταν όλ' αυτά τ'α πράγματα δέν ήξεραν από ποιά μέρος νά βοηθήσουν. Σέβρονταν τ'ο Δήμο, ως κατεπάνο τους, άλλ' άγαπούσαν τ'ο Φώτο τ'ο λεβέντη, σάν άδελφό, κ' άν δέν ήταν ο Φώτος ούτε μ'οσ παλληκαριό δέν έτρωγε με τόν άγριο και σκληρό Δήμο-Μπλακιά. Σέ λίγες στιγμές κατεπάνος και πρωτοπαλληκαριό σωριάστηκαν κατά γής, από τ'α χτυπήματα πού έδινε ο ένας τ' άλλου. Κ' όσος ήταν σωριασμένοι ο ένας κοντά στον άλλο κ' έτρεχαν τ'α αίματά τους σά βρούσες, κάποτε σηκώνονταν άργά-άργά από ένα καταματωμένο χέρι, πού χούφτιαζε άκόμη τ'ο γαταγάινι και χτυπούσε με όση του έμενε άκόμη δύναμη τόν πλαινό του. Τά πρόσωπα και τόν διονών ήταν μακαλεμένα, τ'α κεφάλια τους άνοιγμένα, τ'α μάτια τους πλακομένα από τ'ο αίμα και τ'α μουστάκια τους αίματοποτισμένα σάν κρουγγί. Τέλος τ'α παλληκαρία έκαναν κύκλο γύρω-γύρω στους σκορπημένους, κ'

η νύχτα άπλωσε τ'α μαύρα της τ'α φτερά, γιά να σκεπήσει ένα τέτοιο φοβερό φονικό, κ' ένα τέτοιο φοβερό μίσος. Τ'ο τρομερό διπλοφονικό, διαλαλήθηκε όλη τήν νύχτα σ' όλο τ' άρματολιό τού Ρατοβγιού και σ' όλα τ' άρματολιόκια γύρω-γύρω κ' όταν έδωσε ο Θεός τήν ήμέρα του, έτρεξαν όλα τ'α χωριά και πήραν τους νεκρούς, πού κράταγαν άκόμα σφιχτά τ'α γαταγάινια τους με τ'α κοκαλομένα τ'α χέρια τους και τούς έφεραν στη Σκουληκαριά, κ' έκεί όσος ήταν άρματομένοι και οι δυό, τούς έθαψαν κατά τ'ο δειλινό, με σαφαντακάδο, μέσα σέ δυό μνήματα, πού είχαν σκάψει τ'ο ένα κοντά σ' άλλο και ό,τι είχε χωρίσει τόσο πολύ τ'ο μίσος, τούς έκαιε ο θάνατος; νά γειτονούν αιώνια!

***

"Ας πούμε τώρα πώς έγινε η άτιμία και πού πήγε η μάνα με τ'η θυγατέρα της. Άπό τ'η στιγμή πού πρωτοδόθησαν η Γκόλφρο με τ'ο Φώτο, άγαπήθηκαν με δ'λη τ'η δύναμη τής καρδιάς τους,άλλά πούδ' μορφοίσε να τ'η τόν πατέρα της! "Όσοι προξενείες παροουσιάστηκαν όλες τις απόρριξε. "Ο Δήμος ήθελε γαιμ'ορ άγριο και σκληρό σάν τόν έαυτόν του, και τέτοιος γαιμ'ορ δέν είχε βρεθ'η άκόμα νά στείλη προξενεία. "Η άγάπη τής Γκόλφρος και τού Φώτου προχωρούσε με τ'η δύναμη τόν έκισο χρονών, πού έφερε ο καθένας του,σ'την πλάτη του και δέν άργησε να δείξη και τ'α σημάδια τού καρπού της. "Η Γκόλφρο άγριος νά αίστάνεται όλες τις ιδιοτροπίες τής έγκαστριάς, νά χλωμάξη, νά κρινίζη, νά ξερονάη, νά μ'η δέχεται φαγι στο στομάχι της και νά νοιάθη σ'την κοιλιά της ζωντανό τόν καρπό τού κρηπού της τού έρωτα και θέλοντας και μ'η, τ'ο έμολογείται σ'την μητέρα της. "Α-

Ο Γεώργιος Καραϊσκάκης

